

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2009. év november hó 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A lopás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a vádlott másodfellebbezését elbírálva a Heves Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2009. év március hó 10. napján kelt Bf.55/2009/4. számú ítéletét **helybenhagyja azzal**, hogy a Gyöngyösi Rendőrkapitányság 2082/2006.bü. számú ügyében lefoglalt ujj- és tenyérnyomok megsemmisítését mellőzi és azokat további kezelés végett a Gyöngyösi Rendőrkapitányságnak rendeli kiadni.

Kötelezi a vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült 3.750 (háromezer-hétszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Gyöngyösi Városi Bíróság 2008. év november hó 20. napján kelt 6.B.110/2008/6. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő lopás büntetében, mint társtettes és a Btk. 277. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő 21 rb. okirattal visszaélés vétségében, mint társtettet. Ezért mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Kötelezte, hogy fizessen meg a magánfélnek kártérítés címén 15 nap alatt 212.700.- forint tőkét és ennek járulékait. Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, a fóliával rögzített ujj- tenyérnyomatok megsemmisítéséről. Kötelezte a vádlott 33.240 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében.

A Heves Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2009. év március hó 10. napján kelt Bf.55/2009/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlottat az ellene 21 rb. közokirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette. A főbüntetés tartamát 1 év 2 hónapra leszállította, egyebekben az

elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 forint bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére. Az ítéletet a védő és az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott jelentett be indokolás nélküli fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.302/2009/1. számú átiratában a másodfokú bíróság ítéletének a lefoglalt bűnjelekkel kapcsolatban hozott rendelkezésének megváltoztatását, egyebekben az ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását indítványozta.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő fellebbezését fenntartva a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és annak enyhítését kérte a cselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időmúlásra tekintettel.

Az ügyész az átiratában foglaltakkal egyezően a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, azoknak a nyomozóhatóság részére történő visszajuttatását, egyebekben a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán a lopás tekintetében nem vitatta bűnösségét, azt azonban kifogásolta, hogy az ujjlenyomatát csak a cselekmény után egy évvel találták meg, amely nem tudja, „*hogyan került oda*”. Egyebekben a kiszabott büntetés mértékét sem vitatta és megbánásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla először azt tette vizsgálat tárgyává, hogy a másodfokú bíróság ítélete ellen van-e helye az ún. másodfellebbezésnek. E körben megállapította, hogy a Gyöngyösi Városi Bíróság 6.B.110/2008/6. számú, a vádlott bűnösségét 21 rb. okirattal visszaélés vétségében megállapító, illetőleg a Heves Megyei Bíróság Bf.55/2009/4. számú, a vádlottat e bűncselekmények alól felmentő ítéletének rendelkezése egymással ellentétben áll, ezért a Be. 386. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a másodfellebbezés, ennek nyomán a harmadfokú eljárás törvényes előfeltétele fennáll. Nem tévedett ezért a másodfokú bíróság, amikor fellebbezési jogot biztosított az ítéletével szemben és elfogadta a vádlott által bejelentett fellebbezést.

Az eljárási szabályok vizsgálata körében helyesen hivatkozott arra a Fellebbviteli Főügyészség, hogy az elsőfokú eljárás során a nyomozati iratok megjelölésénél (6.B.110/2008/6. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal első bekezdés) az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni, hogy erre a tárgyaláson résztvevők egybehangzó indítványára került sor (Be. 301 § (3) bekezdés). Ez ugyanis a törvényes előfeltétele a bizonyítás eszközeül szolgáló iratok felolvasása helyett azok ismertetésének, avagy megjelölésének. Amennyiben az első fokú tárgyaláson ilyen egybehangzó indítvány mégsem történt, a tényállás megállapításánál az első fokú bíróság ekkor sem követett el eljárási szabálysértést, mivel korántsem olyan bizonyítékokra alapította a tényállást, melyeket ne tett volna a tárgyalás anyagává. Ellenkezőleg: valamennyi releváns okiratot „megjelölte”, így eljárási szabálysértésnek legfeljebb az indítványok elmaradása tekinthető. Ez azonban semmilyen kihatással nem volt az ügyben született érdemi döntésre és az eljárás résztvevői egyébként sem tették kifogás tárgyává az erre történő felhívás elmulasztását. Egyebekben mind az első-,

mind pedig a másodfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást.

A történeti tényállás megállapításánál a másodfokú bíróság helyesen észlelte, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás logikai ellentmondásosságát. Amennyiben a vádlott valóban csak a lakás bejárati ajtajánál maradt, és nem járt bent a lakásban, akkor miként került ujjlenyomata a porcelántartóra, ahonnan az arany ékszerek eltűntek? Ha a vádlott a lakás bejárati ajtajánál várakozott, miként vitte el társával a bent lévő szobából a készpénzt és az ékszereket? Az egyébként beismerő vallomást tevő vádlott az eljárás során mindvégig tagadta azt, hogy bármilyen igazolványt hozott volna el a lakásból, ezért valóban nem merült fel olyan bizonyíték, hogy a lakásból eltűnt közokiratok a vádlott birtokába kerültek volna. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság által korrigált tényállás minden tekintetben helytálló, mert az előbbi logikai ellentmondásokat minden tekintetben kiküszöbölte. Ezért a történeti tényállás kiegészítésére, további pontosítására nincs ténybeli ok. A harmadfokú bíróság határozatát a Be. 388. § (1) bekezdés első fordulata alapján ezért a másodfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A helyesen megállapított tényállás alapján törvényes a vádlott vagyon elleni bűncselekményének a minősítése. Az irányadó tényállásban ugyanis nincs utalás dolog elleni erőszakra, ugyanakkor a vádlott és ismeretlen társai által eltulajdonított érték a 200.000 forintot meghaladta, de a 2 millió forintot nem haladta meg (Btk. 138/A. b./ pontja szerinti nagyobb érték). A vádlott cselekményének minősítése ezért valóban a Btk. 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő lopás büntette, melyet - ismeretlen elkövető társaival - a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtetteségben követett el. E mellett a helyesen megváltozott tényállásra tekintettel a másodfokú bíróság törvényesen mentette fel a vádlottat az ellene 21 rb. okirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól.

A büntetés kiszabása során az eljáró bíróságok hiánytalanul tárták fel a súlyosító és enyhítő körülményeket. A másodfokú bíróság a jogkövetkezmény alkalmazásánál szükséges mértékben vette figyelembe az általa hozott felmentő rendelkezéseket és az elsőfokú bíróság által megállapítottához képest a főbüntetés tartamát 4 hónappal enyhítette. Az így kiszabott büntetés arányos, annak további mérséklésére, avagy más büntetési nem alkalmazására nincs törvényes ok. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A bűnjelekkel kapcsolatban megállapítható, hogy az eljáró bíróságok nem vették figyelembe azt, hogy esetleges rendkívüli perorvoslati eljárásban még szerepük lehet a bűnjelként tárolt ujjnyomtörödékeknek. A büntetőeljárási törvény 2009. évi LXXXIII. Tv. 57. §-ával módosított legújabb novellája kizárja az ilyen jellegű bizonyítási eszközöknek az iratok mellékletkénti kezelését. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Be. 155. § (2) bekezdésére figyelemmel az általános szabályok szerint kiadni rendelte az ujj- és tenyérnyomatokat a keletkezésük helye szerinti Gyöngyösi Rendőrkapitányságnak.

A Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel kötelezte a vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

B u d a p e s t, 2009. év november hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Székely Ákos s.k.
tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Heves Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság Bf.55/2009/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bhar.102/2009/6. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

B u d a p e s t, 2009. év november hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:

bírósági ügyintéző